

HANESZ ANGELIKA

SZERETEM AZ ISKOLÁT

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 STRIŽENEC ALEX:
WEIN, WEIB UND GESANG
- 3 HANESZ ANGELIKA:
SZERETEM AZ ISKOLÁT
- 4 BÚS ANIKÓ – VERMES ORSOLYA:
„A GYEREKEK MEGÉRZIK
A FELTÉTLEN ELFOGADÁST”
- 6 VASS VILMOS:
A PEDAGÓGUSMESTERSÉG
KIHÍVÁSAI A 21. SZÁZADBAN
- 10 KÉRI KATALIN:
APÁCZAI CSERE JÁNOS ÜZENETE
KORUNK PEDAGÓGUSAINAK
- 12 KLEMEN TERÉZIA:
DUSZA JÁNOS
PROFESSZOR ÚR BEMUTATÁSA
- 14 GYURÁN ÁGNES:
PEDAGÓGUSNAPI GONDOLATOK
- 16 PINTES GÁBOR:
OKTATÁSÜGYI REFORMOT:
IGEN VAGY NEM?
- 19 TÓTH ERIKA:
ISKOLAÉRETT(LEN)SÉG
- 20 HALÁSZ-SZABÓ KATALIN:
A MENTÁLHIGIÉNÉ JELENTÉSE ÉS
SZEREPE AZ ISKOLÁBAN
- 21 BERGER KRISZTINA:
TUDATOS JELENLÉT, LELASSULÁS,
FLOW
- 24 KLEMEN TERÉZIA:
MÁRCIUS HÍRES
PEDAGÓGUSSZÜLÖTTEI
- 26 VODA ZSÓFIA:
A TOLERANCIA ERŐSÍTÉSE MÁS
KULTÚRÁJÚ EMBEREK IRÁNT BABITS
MIHÁLY MESSZE... MESSZE... CÍMŰ
MŰVÉVEL
- 29 KASZMÁN-SARÓKA LILIÁNA:
JÁTÉKTÁR TANANYAGOK
ISMÉTLÉSÉHEZ
- 31 CSICSAY ALAJOS:
POLOSKAINVÁZIÓ
- 33 BEMUTATKOZÁS
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA
- 39 VÁMBÉRY-NAPOK

Szerettem iskolába járni. Egy bodroγκőzi falucska alsó tagozatos kisiskolájában kezdtem az első osztályt, később egy központi iskola felső tagozatán folytattam tanulmányaimat, majd nagyvárosban jártam gimnáziumba. Mindenütt voltak jó és kevésbé jó tanáraink, jóbarátok és közösségi élmények, kihívások, sikerek és kudarcok, szerelmek és csalódások. Így, mindent összevetve, szerettem az iskolát, ahol mindig történt valami. Amikor úgy döntöttem, hogy a tanári pályát választom, talán ez volt a legfontosabb motivációm. Majdnem 25 év alatt a katedrán többször is lett volna alkalmam váltani, de nem tudtam megválni az iskolától, mert még mindig szeretem.

Az iskolában mindig minden változik: a környezet, a tananyag, az eszközök és a felszerelés, az elvárások és lehetőségek, a szülők és diákok, és változik a tanár szerepe is. Folyamatosan változnunk kell és változtatnunk. Emlékszem, amikor egykori földrajztanárom távoli országokról mesélt nekünk, ámulva és síri csöndben hallgattuk. Ma a csodálatos dokumentumfilmek korában nehéz érdekesebbet mutatni a gyerekeknek, mint amit a tévében láttak. A modern segédeszközök segítenek érdekesebbé és élményszerűbbé tenni a tartalmat – csak közben ne felejtjük el, hogy az iskola és a tanító feladata nem a szórakoztatás, hanem a gondolkodásra nevelés, környezetünk és önmagunk megismerése. Nem tananyagtartalmat, törvényeket és definíciókat kell megtanítanunk, de azok helyes értelmezését és használatát, összefüggések felismerését és megoldások keresését. Albert Einstein így fogalmazta meg: „Az oktatás lényege nem a tények magtanulása, hanem az elme gondolkodásra való serkentése”.

Eleinte úgy gondoltam, hogy akkor leszek jó tanár, ha mindenkit mindenre megtanítok. Rájöttem, hogy ezt nem lehet és nem is kell. Fontosabb, hogy megértsük a gyerekekkel, a tudás érték, és az igazán lényeges, hogy önmaguk számára legyen fontos a megismerés, keressék a helyüket a világban, és tegyenek azért, hogy megtalálják azt. A tehetség nagy ajándék, de magában csak a tehetség nem elég a célok eléréséhez. Munka és szorgalom

nélkül a legnagyobb tehetség is elkallódik. A pedagógus számára csodálatos élmény, ha tehetséges gyerek útját igazgathatja, segítheti, igazi feltöltődés belülről motivált gyerekekkel együtt lenni. A kiégés ellen talán ez az egyik legjobb recept. Amikor viszont a legjobb szándék mellett sem sikerül kreatív alkotásra, gondolkodásra készíteni a diákot, az nagy kudarc.

Gyakran nehéz elfogadnunk, hogy a gyerekek másképp gondolkodnak, másképp látják a világot, mint mi, felnőttek. Informatikatanárként sokszor ámulva nézem, amikor a diákok virtuális világokat építenek, terveznek, működtetnek és közösségeket alkotnak. Nemrégiben a gyerekek engem is meghívtak egy virtuális közösségbe, ahol segítettek nekem felépíteni álmaink iskoláját. Valójában ők építették, én csak megfigyelőként vettem részt a munkában: épült a játszótér, a paintballpálya, a moziterem, a kísérletek laboratóriuma és a cukrászda. Rákérdeztem, hogy lesz-e benne tanár, hisz mégiscsak egy iskolát építünk. Első válaszuk az volt, hogy ebben az iskolában robot fog tanítani. Megdöbbsentem, de nem lepett meg a válaszuk. Aztán komolyan kezdtek el beszélgetni, megtárgyalták, hogy ez talán mégsem jó ötlet. Mi lesz, ha valaki nem jól programozza majd be a robotot vagy elromlik? Be lehet-e programozni úgy, hogy igazságos legyen, bátorítson, ha valaki szomorú, észrevegye, ha valakinek gondja van otthon... Végül úgy döntöttek, hogy mégis legyen a jövő iskolájában igazi tanár. Fellelegeztem. Amíg a gyerekek úgy érzik, hogy szükség van ránk, van még jövőnk.

Robotokkal sok mindent helyettesíthetünk, de a tanárt nem, aki nem nyersanyagot oktat és nevel, de gyermekkel foglalkozik; nem mechanikusan végzi a dolgát, hanem megért, meghallgat és segít.

Gondolataimat azzal kezdtem, hogy szerettem iskolába járni. Én most is szeretek iskolába járni. Időközben más lett a szerepem, de ugyanolyan kíváncsisággal készülök minden tanítási napra, mint kisdíák koromban, és hasonlóan sok új élmény és érdekes ember vesz ott körül azóta is. Hol van még egy ilyen hivatás, ahol mindezt megtalálnám?